

JULIE CAPLIN

Mali kafić
u
Kopenhagenu

S engleskoga prevela
Ana Briški Đurđevac

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

PRVI DIO

London

Prvo poglavlje

Vidimo se.” Dobacila sam Joshu hitar poljubac i nasmiješila mu se, a on me privukao bliže i poljubio onako kako treba te zavukao ruke pod moj kaput, spustio ih niz moju guzu i zavukao ih ispod moje haljine.

“Jesi li sigurna da ne želiš ostati još malo?” Glas mu je bio promukao od žudnje.

“Ne, ne mogu. Zakasnit ćeš, a k tome”, bacila sam pogled preko ramena, “uletjet će Dan.” Njegov je cimer imao nepogrešivu sposobnost lovačkog psa za ulijetanje u pogrešnom trenutku. Moja je cimerica, Connie, bila mnogo bolji diplomat, a imala je i elementarnu socijalnu inteligenciju.

Pustio me i dohvatio zdjelicu sa žitaricama. Oslonio se o kuhinjski pult i nastavio lijeno jesti kao da sve vrijeme svijeta ima na raspolaganju.

“Vidimo se.” Namignuo mi je.

Uzela sam torbu s laptopom i zatvorila vrata njegova stana, mnogo ljepšeg od mojega, pa požurila ulicom do postaje podzemne. U glavi sam već vrtjela sve zadatke koje je trebalo obaviti tog dana.

Dvije sam godine uspijevala bez problema stići na posao, koliko god se znojila, naguravala i ljutila zbog gužve i čekanja vlaka. No danas sam propustila svoju postaju. Prvi puta u životu. I to sam trebala primijetiti. U Londonu treba neprestano biti na oprezu — provjeravati poštu, poruke, društvene mreže... A ja sam propustila svoju postaju zato što sam se previše udubila u razmišljanje o tome kakve su to gluposti o kojima sam čitala preko nečijeg ramena o najnovijoj modi u životnom stilu besposlena naroda. *Hygge*. Moja je cimerica Connie neku večer nešto mrmljala o tome, mahala mi je nekakvom knjigom pred nosom i palila svijeće po cijelome stanu u očajničkom pokušaju da ga učini ugodnijim. Ako se mene pitalo, nekoliko svijeća nije moglo spasiti naš stan od užasna neukusa kojim ga je uredio naš stanodavac, i prije nego što sam se snašla, zatvorila su se vrata vlaka i postaja Oxford Circus bila je iza mene.

Srećom, nisam zakasnila na posao jer sam morala izaći na sljedećoj postaji i vratiti se. Samo sam stigla nešto kasnije nego inače. Uvijek dolazim vrlo rano na posao. Pokazujem koliko mi je stalo, koliko ozbiljno shvaćam svoj posao. Mislim, nije da se pokušavam dokazati. Dobro, možda i pokušavam. Ne mogu dočekati da napokon uspijem. Bože, zvučim kao najgora štreberica na svijetu, ali nisam takva. Obožavam svoj posao. Radim kao voditeljica odnosa s javnošću i vodim nekoliko klijenata u jednoj od najboljih agencija za odnose s javnošću u Londonu. Dobro, uglavnom ga obožavam. Vrlo bih sretno živjela bez uredske politike i borbe za bolje radno mjesto, a i plaća bi mogla biti bolja. No nadala sam se da će se to uskoro promijeniti jer sam već i predugo čekala unaprjeđenje koje mi je davno obećano. A onda ću bolje zarađivati i moći ću si priuštiti stan u kojemu posred zida u dnevnoj sobi nema debele naslage plave plijesni.

Unatoč nezgodi s propuštanjem postaje, imala sam vremena počastiti se izvrsnom kavom. Stala sam u red u kafiću

i tek tada ugledala poruku koju mi je poslala moja šefica, Megan, u kojoj me molila da navratim do nje čim dođem u ured.

Nasmiješila sam se i gurnula mobitel u torbu. Neću se stići vidjeti s njom prije sastanka u konferencijskoj dvorani, gdje se svakoga drugog petka sastajalo svih pedeset i pet zaposlenika agencije. Svaka dva tjedna imali smo interni sastanak na kojem se razgovaralo o novim poslovnim uspjesima i objavljivale i druge velike vijesti, kao što su unaprijeđenja. Znala sam zašto me Megan željela vidjeti. I predugo sam čekala ovaj dan. Prije dva tjedna, nakon izvrsne ocjene koju sam dobila za svoj rad, prijavila sam se za posao više voditeljice klijenata i bila sam prilično sigurna da je to odlično prošlo. Megan mi je natuknula da bi uskoro mogla imati odlične vijesti za mene.

Iako sam imala potrebu skakati od uzbuđenja, uspjela sam se natjerati da se na svojim visokim potpeticama, profesionalno i poput prave dame, polagano i smireno popnem stubama na treći kat. Nisam ni mogla drukčije, na sebi sam imala usku crnu haljinu koju je Connie opisala kao prikladnu za Hillary Clinton na sprovodu.

Sjela sam u ergonomski stolac u koji se nikada nisam mogla udobno smjestiti. Ti su blistavo zeleni plastični stolci navodno služili tome da nam pomognu sjediti uspravno, no moja su mi leđa jasno davala na znanje da ih to uopće ne zanima.

Nelagodno sam se meškoljila i osvrtna po dvorani koja se polagano punila. Dvorana je bila nedavno preuređena i sada je izgledala kao nešto što je ispljunuo ekološki osviješten časopis za uređivanje prostora. Cijeli je jedan zid bio prekriven biljkama, a ja sam bila sigurna da je pun raznih buba i ostalih zvijeri. Navodno nas je trebao inspirirati, osim što je bio praktičan; rečeno nam je da proizvodi svježi kisik (ima li ustajalog kisika, pitala sam se?) kako bi stimulirao kreativnost. U dvorani se nalazio i maleni zen vodopad koji

je trebao poticati mirne, staložene misli, no mene je samo tjerao na zahod.

Unatoč pretencioznosti dvorane, uživala sam u njoj. Znala sam da sam napokon uspjela. Radila sam za Agenciju Machin — jednu od najboljih tvrtki za odnose s javnošću u Londonu. Bila sam na dobrome putu da ostvarim svoj petogodišnji plan. Uopće nije loše za curu iz Hemel Hempsteada, najružnijega grada u Velikoj Britaniji. A danas ću i napredovati.

Izvršni je direktor stao na podij, a dvije sekunde nakon toga ušuljao se i Josh i, dobacivši mi pogled, sjeo u prvi red. Nisam mu čuvala mjesto pokraj sebe. On to nije ni očekivao. Odavno smo se dogovorili da nitko na poslu ne mora znati da se Josh Delaney i Kate Sinclair viđaju, pogotovo zbog toga što smo radili u istoj ekipi u odjelu za potrošače.

Ed, naš izvršni direktor, krenuo je s objavama, a ja sam se uzbuđeno promeškolljila.

“I htio bih vam najaviti naše najnovije unaprjeđenje.”

Upravila sam se u stolcu i pokušala na lice nabaciti izraz skromna iščekivanja. To je to.

“Pridružite mi se u čestitkama Joshu Delaneyju na njegovu unaprjeđenju na mjesto višeg voditelja klijenata.”

“Kate.” Podignula sam pogled začuvši odsječan glas svoje šefice. Kao i obično, izgledala je savršeno. Njezina je gusta kestenjasta kosa padala u valovima, bila je taman dovoljno ženstvena da ne izgleda djevojački. Nosila je lijepo krojenu haljinu, koja joj je pristajala uz obline, no nije previše otkrivala, i bila je visoka i vitka u cipelama s visokom potpeticom, čvrsta i odlučna. “Možemo li razgovarati?”

Samo sam kimnula, nisam mogla govoriti. Vidjela sam suosjećanje u njezinim očima.

Krenula sam za njom u njezin ured i zatvorila vrata za nama pa oprezno sjela na tamnosivi kauč koji se uvijek činio mnogo udobnijim nego što je uistinu bio.

“Željela sam razgovarati s tobom prije sastanka. Inače si uvijek u uredu rano ujutro.”

Slegnula sam ramenima. “Imala sam problema s podzemnom.” Nisam joj namjeravala priznati da sam propustila postaju. Takve se stvari meni nisu događale.

Prekrižila je ruke i ushodala se uredom. “Žao mi je što si to tako morala čuti. Znam da si željela taj posao, ali... upravni je odbor smatrao da ti treba još malo iskustva. Još malo ozbiljnosti.”

Kimnula sam. Slagala sam se. Uvijek sam kimala, uvijek sam se slagala, moja je šefica uvijek imala pravo. Sranje. Ozbiljnost? Koji vrag?

“I”, zgađeno je stisnula usne, “još si mlada.”

Imala sam godina koliko i Josh. Znala sam što mi je uistinu željela reći.

“Željeli su posao dati muškarcu.”

Nije odmah odgovorila, a ja sam njezinu tišinu shvatila kao slaganje.

“Jako su ih impresionirale Joshove ideje za robnu marku za njegu kože. Mislim da ih je to uvjerilo. Kreativna je i... ozbiljan.”

Ponovno sam kimnula osjećajući se poput djetlića na stablu. Kreativna je. Možeš si misliti. Samo mu jako dobro ide krađa mojih ideja.

U sebi sam kipjela, a istodobno mi se plakalo. Nekako sam uspjela preživjeti sastanak pijuckajući svoje preskupo, prešminkersko piće, iako sam požalila što sam ga uopće kupila. Najviše sam žalila što nisam uvježbala onaj izraz lica koji nabace oni koji nisu dobili Oscara. Onako, samo sam *malo* razočarana, taj izraz. No preko dvije stvari nisam mogla prijeći. Jedna je bila što Josh nije ni spomenuo da se javio za taj posao. A druga je bila što je ona “kreativna ideja za mobilnu aplikaciju za kampanju za brigu o koži” bila moja.

“Kate, uistinu te cijenimo i sigurna sam da ćemo za nekoliko mjeseci ponovno razgovarati o tvom unaprjeđenju.”

Podignula sam glavu i kimnula, no znala sam da vidi kako mi drhte usne. Ipak, kad sam spustila pogled prema šiljatim potpeticama mojih famoznih crnih cipela koje sam si priuštila kako bih proslavila “unaprjeđenje”, bila sam sigurna da ne zna da ih zamišljam zabijene u guzicu određene osobe.

Uzdahnula je i počela premještati papire po stolu. “Imam jedan posao... tek smo to dobili. Možda bi mogla pogledati o čemu je riječ. Nismo ga namjeravali prihvatiti, ali... pa, nemaš što izgubiti ako odlučiš baciti pogled.”

Nije me naročito ohrabrila time, no hajde... barem nešto.

Morala sam dati sve od sebe kako bih izgledala zainteresirano, iako sam u sebi kipjela od razočarenja.

“Javio nam se Lars Wilder.”

“Stvarno?” Namrštila sam se. Prije tri mjeseca u Londonu se pojavio danski poduzetnik Lars Wilder i sve su agencije podivljale od uzbuđenja pokušavajući ga osvojiti.

“Iako je odabrao...” navela je naziv našega najvećeg konkurenta, “... nije bio zadovoljan s njima i ponovno traži dobru kampanju za svoju novu robnu kuću. Nisu mu se sviđele njihove ideje i traži svježiji pristup. Ovo bi mogla biti odlična prilika za tebe, mogla bi se dokazati.”

“Ali?” upitala sam. Osjetila sam da nešto nije u redu.

“Traži da se prezentacija održi preksutra.”

“Za dva dana?” Sigurno se šali. Ne, ozbiljna je, nevjerovatno. Takve se prezentacije pripremaju tjednima — Power-Point slajdovi, crteži i tablice i gomile istraživanja o tržištu.

“Oko podneva leti za Dansku i želi vidjeti prezentaciju prije svojega odlaska. Namjeravala sam ga nazvati i reći mu da ne stignemo ništa pripremiti, no...”

“Napravit ću to.” Pokazat ću Joshu Delaneyju i vlasnicima agencije, vidjet će oni mene.

“Jesi li sigurna?”

“Jesam”, odgovorila sam. Dobro, bila sam luda kò šlapa, no nitko mi neće moći reći da nisam dala sve od sebe.

“Naravno, ne očekujemo da ćeš dobiti taj posao, no agencija će izgledati ozbiljnije jer ga nismo odbili, a ti ćeš se pokazati u dobrome svjetlu. Znam da nemamo mnogo šanse, ali moramo barem pokušati.”

“Što se traži?” upitala sam i uspravila se. Nemam što izgubiti, a mogu sve dobiti.

Pružila mi je jedan list papira, a ja sam ostala osupnuta. Gdje je golema hrpa dokumenata kakve smo inače dobivali, sa stranicama punim statistika, krasnih fontova, zaglavlja i naslova koji govore o etici, vrijednostima, tržištu i veličini cipela izvršnog direktora?

Hjem

Kako predstaviti srce ideje Hygge Velikoj Britaniji na Marylebone High Streetu

“To je to?” U nevjerici sam zurila u jednostavni font koji je puzao preko bijeloga papira poput tragova stopa u snijegu. Ovo je bila moja *velika prilika*. Ovo je sigurno šala. Bilo bi bolje da mi je dala škarice za nokte i poslala me na Wembley da odigrati meč protiv najboljega igrača svijeta. Zar se na ovo svela moja karijera, moja šansa da pokažem Joshu Delaneyju da sam bolja od njega?

Drugo poglavlje

Connie”, povikala sam s ulaza u stan. Bacila sam torbu i otresla cipele s nogu pa odjurila u kuhinju. “Trebam tvoju pomoć. A i ovo će nam dobro doći.”

Izronila je iza svoje gomile knjiga o vježbanju i odmjerila bocu *prosecca* koju sam držala u ruci.

Imale smo sreće što smo našle ovaj stan — mogle smo si ga priuštiti. Dnevna soba bila je spojena s kuhinjom i prekrivena tankim jeftinim sagom kroz koji su se probijali čavli iz podnih dasaka i tek nekoliko komada pokućstva zbog kojih nije izgledala potpuno prazno. Najvažniji dio sobe bio je veliki televizor i DVD. To nam je bio glavni izvor zabave jer nikada nismo imale dovoljno novca za izlaske pa smo večeri provodile uz bocu vina pred TV-om, zamotane u pokrivače jer je u stanu uvijek bilo ledeno.

Grijanje je ovisilo o bojleru kojemu se nije naročito radilo. Naš se stanodavac nije zamarao popravcima, a nama se više nije dalo prigovarati.

“Ooo, *prosecco*. Dobra berba. Neka mala vinarija?” Connie se oduševila, kao i uvijek kad je bila riječ o alkoholu.

“Ne, skupo sam ga platila jučer misleći da ću dobiti bolji posao.”

“O, sranje. Zar te nisu unaprijedili? Što se dogodilo?”

“Dogodio se onaj gad, Josh Delaney.”

“Što je napravio?” Connie nikada nije upoznala Josha jer je više volio da se nalazimo kod njega.

“Što *nije* napravio? Ukrao mi je posao. A znaš što je još napravio?” Gotovo sam vrištala od muke. “Ukrao je moju ideju i pretvarao se da je njegova.”

“Zar to nisi mogla nekome reći?”

“Nisam. Malo je teško objasniti izvršnom direktoru da sam poslije seksa čavrljala sa svojim dečkom i ispričala mu sve o strategiji promocije robne marke i ideji za novu aplikaciju.”

Connie je podignula ruku. “Srce, ništa te nisam razumjela. Osim toga, ako misliš da su to prikladne teme za razgovor u krevetu, morala bi češće izlaziti.”

“Ma, trebala si biti prisutna.”

“Drago mi je da nisam.” Oslonila je čašu o obraz. “Što je rekao?”

Zatvorila sam oči i odmahнула glavom.

Prestao mi je slati poruke tek kad sam pristala naći se s njime na stubištu. Nitko u našem uredu nikada nije koristio stubište.

Ako ništa, barem se ispričao.

“Gle, Kate. Znam da si razočarana, ali moraš shvatiti kontekst. Usputno sam spomenuo ideju o aplikaciji. Nisam rekao da je moja. Namjeravao sam reći da je tvoja, ali tada su već odlučiti prihvatiti ideju i krenuti u realizaciju.”

“Ali mogao si mi reći da si se javio za posao. Zašto si šutio?”

“U početku to nisam ozbiljno shvaćao, ali onda... pa, trideset mi je godina i počeo sam razmišljati o budućnosti.

Tebi to ne treba, a ja ću jednoga dana morati hraniti obitelj i treba mi unaprjeđenje.”

“Samo malo.” Nisam mogla vjerovati što sam to upravo čula. “Jednoga ćeš dana morati hraniti obitelj?”

Zagledala sam se u njega u potpunoj nevjerici. Ovo nije moglo biti ozbiljno.

“Kate, ti ćeš se jednoga dana udati i imat ćeš djecu. Ne treba ti ta plaća.”

“Ja... Kako...” Nisam uspijevala izgovoriti rečenicu.

“Ma daj, tatica će se pobrinuti za tebe kad ti dojadi izigravanje karijeristice.”

“Je li moguće da si to upravo rekao?!” Zagledala sam se u njegovo privlačno lice i odjednom ugledala slabu bradu, začetak obješenih obraza, kosicu kojom je prikrivao ćelavost i lijepo krojeno odijelo kojim je prikrivao trbuščić. “A ja sam mislila da su neandertalci izumrli prije četrdeset tisuća godina!”

Završila sam svoju priču, otpila gutljaj *prosecca* i podignula čašu u zdravicu Connie.

A ona se počela tako jako smijati da joj je *prosecco* procurio iz nosa.

“Šališ se.”

Connie je bila dio moje obitelji. Cijeloga smo života živjele jedna pokraj druge. Naše su se majke upoznale u bolnici još prije nego što su nas rodile, tako da smo znale da ćemo živjeti zajedno u Londonu. Mnogo smo toga prošle zajedno. Njezina je majka pobjegla s mljekarom — stvarno! — a moju je odnio moždani udar. U jednome je trenutku bila ovdje, a u drugome je nestala. Nakon nje ostala je golema rana u našoj obitelji, koja nikada nije zarasla.

Odmahnula sam glavom i ugrizla se za usnicu da zaustavim smijeh.

“Moraš reći tati da mu je vrijeme da pripremi Rolls Royce i dođe po tebe.”

Uzdahnula sam.

“Oprosti mi, Kate. Koji kreten.” Connie je dobro znala da sam pomagala tati platiti hipoteku na kuću.

“Natoči mi još”, pružila je svoju čašu. “Dobro, jesi li ga ostavila?”

“Naravno da jesam.”

“Odlično. A jesi li mu onda odrezala jaja?”

“Dovraga, znala sam da sam nešto zaboravila.”

Ponovno smo se kucnule. Connie je oslonila bradu na dlan i ušutjele smo. Utonule smo u svoje misli. Iako sam se pokušavala šaliti, Joshova me je izdaja jako zaboljela. Nismo dugo bili zajedno, no sviđjelo mi se biti s nekime. London nije ugodno mjesto za samce i bilo je lijepo imati nekoga s kim sam mogla dijeliti razne stvari. Oboje smo mnogo radili i zato smo i dobro funkcionirali zajedno. Imali smo mnogo toga zajedničkog.

“Kate, je li sve ovo vrijedno truda?” tiho je upitala Connie.

Progutala sam knedlu. Connie i ja nismo običavale razgovarati o ozbiljnim temama.

“Je li što vrijedno truda?” upitala sam i otpila posljednji gutljaj svojega *prosecca*. Osjetila sam napetost u ramenima.

“Znaš. Tvoj posao. Samo se time baviš. Poslom. Čak je i Josh bio povezan s poslom. Moraš se malo zabaviti.”

“Stalno se zabavljam.” Nelagodno sam se promeškolljila. “U stvari, čeka me zabava. Iako, trebala sam ići s Joshom. Posudiš mi plavu haljinu?”

“Naravno. Kamo ideš?”

“Ovaj... na službenu zabavu.”

Connie je zastenjela. “Opet posao?”

“Ma, dodjela nagrada najboljim agencijama za odnose s javnošću. Ali bit će zabavno, a ja volim svoj posao.”

“Ma fantastično.” Spustila je čašu i odgurnula hrpu knjiga na jednu stranu stola. “Ozbiljno, Kate, brinem se. Pretvorila si se u hrčka na kolutu za trčanje. Juriš, juriš, juriš, povremeno dohvatiš koju sjemenku, no čak i to samo spremiš u vrećice na obrazima za poslije. Znam da i ja mnogo radim, ali barem se tijekom školskih praznika odmaram. A kad si se ti posljednji put odmarala? Imala vremena za sebe samu? Kad ja odem kući za vikend, tata se potrudi oko mene. Kad ti odeš kući, po cijeli dan čistiš kuću, pospremaš za ocem i braćom, dovlačiš namirnice. Znaš i sama da nikada nećeš moći zamijeniti svoju mamu. Oni će se prije ili poslije morati naučiti brinuti sami za sebe.”

“Brinem se za njih. Brinem se da tata slabo jede.”

“I misliš da im tako pomažeš?”

Ako ništa drugo, manje me peče savjest. Stalno imam osjećaj da sam ih napustila.

“Oni su moja obitelj, moram im pomoći. Zarađujem više od njih.”

“Znam, ali moraš se suočiti s činjenicama. John bi se morao potruditi. Koliko je poslova promijenio? Uvijek mora otići prije nego što mu daju otkaz jer je lijena guzica. A Brandon”, nasmiješila se spomenuvši mojega mlađeg brata, “dobro, on je uistinu poseban. Ali nije glup. Ona replika Tardisa bila je nevjerojatno dobra.”

Moj je brat obožavao znanstvenu fantastiku i u slobodno je vrijeme izrađivao replike predmeta iz svojih omiljenih filmova i serija.

Connie je kucnula nohtima o čašu i uspravila se. “Kad bi prestao igrati prokletu *Fifu*, mogao bi dobiti mnogo bolji posao. Ne bi smio gubiti vrijeme u onoj šugavoj limariji. A tvoj tata nije baš tako bespomoćan koliko se pretvara da jest.” Stisnula je usne, rekla je svoje.

Nastupila je nelagodna tišina. Jako sam je voljela i znala sam da me poznaje mnogo bolje od muškaraca u mojoj

obitelji. No oni su bili moja obitelj i samo sam ih ja smjela kritizirati.

“Rekla si da trebaš moju pomoć. Dakle, ako ne tražiš da krenem za onim gadom Delaneyjem s oštrim nožem u ruci, što se vjerojatno ne bi sviđelo mojem ravnatelju, što si trebala?”

“Treba mi ona tvoja knjiga. Ona o svijecama.”

“Umijeće *Hygge*.”

“Kako molim?” nasmijala sam se. “Neće ti valjda pozliti?”

“Ne, glupačo.” Nacerila se i ponovno je sve bilo u redu. “To je danska riječ.” Ponovno ju je izgovorila. Zvučalo je kao da je rekla nešto kao *hu-ga*, a meni se i dalje činilo kao da će upravo povratiti. “Piše se h-y-g-g-e.”

“Aha, tako se izgovara? Nisam znala. Dakle, o čemu je riječ? O danskom pristupu dizajnu interijera?”

Užasnuto me odmjerila. “Ma ne, mnogo više od toga. To je stav. Pristup životu.” Prekopala je po svojoj golemoj torbi s kotačićima koju je stalno vukla sa sobom. Bila je učiteljica i za taj je posao izgleda trebala mnogo stvari. “Knjigu je napisao neki Danac, totalni komad, izgleda kao rođak Vigg Mortensena. Vodi nekakav Institut za sreću ili tako nešto.”

Razvedrila sam se začuvši Viggovo ime. I Connie i ja smo se ozbiljno zagrijale za njega gledajući *Gospodara prstena*.

“Čitala sam o tome. Znaš li da je Danska najsretnija država na svijetu?”

“Čitala sam članak o tome u jutrošnjim novinama, ali nisam baš bila sigurna. Meni se čini da imaju visoku stopu smrtnosti, nekakve opsesivne detektivke i stalno pada kiša. Tako je barem u svim onim skandinavskim trilerima. Ne izgledaju mi baš presretno.”

“Ne, stvarno. Riječ je o tome da si poboljšaš život pomoću sitnica.” Koliko god sam se željela rugati, u njezinu je

licu bilo previše oduševljenja pa sam prestala. “Tome služe svijeće.” Pokazala je prema tri svijeće koje je stavila na policu iznad kamina i napravila grimasu. “Trebale bi prostor učiniti ugodnijim.”

“Ne ide im baš.”

“Znam. Ona plijesan na zidu nimalo ne pomaže.”

“Trebale bismo se ponovno javiti stanodavcu. Ipak, moram priznati da su moja očekivanja vrlo niska nakon tatine kuće.” Protrljala sam podočnjake. Connie je imala pravo kad mi je rekla da previše radim. Nije bilo dovoljno sati u danu. “Trebam mi kratak tečaj o hy... kako već. Preksutra moram klijentu predstaviti naše ideje. Posudiš mi knjigu?”